

Verdens nød kal- ler kristendom- men til samling.

Sellesmøtet igår i Domkirken.

Taler av representanter fra Baptist- og Metodistkirken - Indremisjonen og statskirken.

Til det store fellesmøte igår i Domkirken hadde møtt så mange som kirken kunde rumme. Domprost Fjellbu gikk igår synlig bevegelse på prekestolen. Under stor stillhet omtalte han de sørgelige begivenheter som hadde funnet sted i Finnland. — Om vi er her fra forskjellige kirkesamfund idag, sa Fjellbu, så er det en ting som vi har felles: troen på at det ikke er frelse i noen annen enn i Jesus Kristus. Det er bare troen på ham som kan gi oss frimodighet i tider som disse. Det er ikke demokrati eller kultur som kan frelse oss nu, men frelsen gjennom den korsfestede og opstandne Kristus. — Domprosten leste op følgende telegram fra biskopen: Er med under fredsmøtet iaften. Gud bevare Finnland!

Efter salmen «Gjør døren høi» — gikk pastor i Baptistmenigheten her i byen Vodrup på prekestolen. Plassen i vår avis idag tillater dessverre intet referat av de alvorlige og inntrengende ord som igår blev sagt i Domkirken. Vodrup talte om «verdens nød», og fremhevet hvordan hatet og egoismen behersket verden. Vi så det i revolusjonens høst — i jødehatet, i Kinas millioner som jages som hunder. Det er Gud som ringeaktes og hånes. Det er på tide vi våkner op og vender om — måtte dette møtet være en vekker for Trondheims og Norges kristne.

Sekretær i Trondhjems Indremisjon, pastor Erickson, talte om «Kristi svar». — Den største tale som har lydt til menneskene er den fra korset at Jesus døde for oss — det som gjør at vi kan rope til Jesus i all slags nød. Mens lederne i verden taler om hevn, taler Jesus om forsoning. Gjennem sin ånd taler Jesus sterkere til oss enn før, den ånd han sendte efter sin død for å veilede menneskene som søker ham.

Pastor i Metodistkirken, Anker Nilsen, talte om «De kristnes ansvar». Den kristne går ut i verden

som et fredens barn, og han er forpliktet til å bringe fred hvor han ferdes. Det er ikke lett å være fredsel, men gjennom det lys de kristne har fått fra Kristus skal de kunne det. Anker Nilsen understreket sterkt at vi for meget hadde trodd på kulturens velsignelser og for lite på Guds. Pastoren sluttet med å si at hvis det ikke hadde vært kristne i verden var den for lengst opslukt av kaos. Og dog står vi ennu langt tilbake. Veien til fred er den enkeltes vei til Jesus, sluttet Anker Nilsen.

Man sang unisont «Vår Gud han er så fast en borg». — Til slutt talte domprost Fjellbu om «Bønnens tjeneste». Veien til Gud gjennom bønner er åpen for alle mennesker uansett nasjon, rase, venn eller fiende. I bønner, sa Fjellbu, finner vi frem til Guds vilje, og i bønner har vi makt til å bære dem frem for Gud som styrer i verden idag. Det er Guds kall til oss nu. En bedende kristenhet er det som trennes idag — bønner er det beste vi kan gi vår ulykkelige verden.

Før møtet sluttet gikk domprosten for alteret, mens pastorene Vodrup, Erickson og Anker Nilsen knelte på alterringen i bønn. Fjellbu leste «fredsbønner». Alle reiste sig og leste sammen «Fader Vår» og til slutt lød inderlig og sterkt «Gud signe vårt dyre fedreland». Tolv slag fra kirkeklokkene, og den alvorlige høitidsstunden var forbi.